

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach w punkcie 1 - zasądził od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwotę 3.914,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2016 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2 - zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 664 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty; w punkcie 3 – oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 4 – zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 322,42 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła powódka (...) spółka jawna z siedzibą w S. w części, to jest w punkcie oddalającym powództwo co do kwoty 405,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lutego 2017 r., zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającą na przyjęciu, iż powódka mogła samodzielnie dokonać wyceny powstałej szkody, gdyż dysponuje wykwalifikowaną kadrą oraz odpowiednim sprzętem, podczas gdy z żadnego zgromadzonego w sprawie dowodu okoliczności takie nie wynikają;

2. obrazę prawa materialnego, to jest art. 361 § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, iż pomiędzy zaistniałą szkodą a poniesionym przez powódkę kosztem sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy majątkowego nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż pozwana zaniżyła należne powódce odszkodowanie i stanowiska swojego nie zmieniła pomimo odwołania powódki od decyzji pozwanej, a zatem konieczne było ustalenie wysokości kosztów naprawy pojazdu, których powódka mogła żądać w postępowaniu sądowym.

Wskazując na powyższe uchybienia skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na jej rzecz dalszej kwoty 405,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powódki, pozwana wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut apelacyjny naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zarzut naruszenia tego przepisu może być uwzględniony jedynie wówczas, gdyby wykazano, że dowody zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, sprzeczny z zasadami logiki bądź doświadczenia życiowego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., II CK 335/05, MP 2006/3 /115).

Według apelującej, Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że zlecenie opinii prywatnej i poniesienie kosztów z tego tytułu nie było konieczne i celowe ze względu na posiadanie wykwalifikowanej kadry oraz dysponowanie odpowiednim sprzętem. Należy jednak zauważyć, iż celem dokonywanej na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. swobodnej oceny dowodów jest ustalenie podstawy faktycznej wytoczonego powództwa. Biorąc pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy sąd orzekający ocenia wiarygodność i moc dowodową poszczególnych środków dowodowych, co prowadzi do ustalenia, które twierdzenia stron znalazły odzwierciedlenie w materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena braku konieczności i celowości sporządzenia opinii prywatnej, abstrahując od treści argumentacji tego zarzutu w apelacji, nie jest związana z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi, lecz z oceną prawną i stosowaniem prawa materialnego, co stanowi przedmiot podniesionego zarzutu prawa materialnego.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 361 § 1 k.c.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy stwierdził, iż wykonanie prywatnej ekspertyzy nie było konieczne i niezbędne, co należy rozumieć jako nie pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym. Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez ten sąd ocenę prawną, uzupełniając ją o poniższą argumentację, która przeważa o oddaleniu powództwa w zaskarżonym zakresie.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. ubezpieczyciel na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest zobowiązany do zapłacenia określonego odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony. Stosownie do treści art. 822 § 2 k.c. wskazana umowa obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Za utrwalone w orzecznictwie należy uznać stanowisko, iż dla ustalenia szkody ubezpieczeniowej stosuje się odpowiednie regulacje części ogólnej prawa zobowiązań zawarte w kodeksie cywilnym.

Odnosząc się do przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej i uwzględniając, że podstawą wypłaty odszkodowania jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, należy odnieść się do pojęcia szkody majątkowej oraz adekwatnego związku przyczynowego.

Pojęcie szkody nie zostało zdefiniowane normatywnie. W aktach prawnych nie istnieje definicja legalna szkody. Jednakże pomimo niejednolitego stanowiska przedstawicieli doktryny powszechnie przyjmuje się, że szkoda majątkowa to powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy jego stanem majątkowym, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło.

W zakresie adekwatnego związku przyczynowego należy podkreślić, że zgodnie z art. 361 § 1 k.c. sprawca ponosi odpowiedzialność wyłącznie za normalne – typowe następstwa zdarzenia wywołującego szkodę. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie zjawiska nazwanego przyczyną ze zjawiskiem określonym jako skutek. Adekwatny związek przyczynowy stanowi konieczną przesłankę istnienia roszczenia odszkodowawczego, ale także wpływa na jego wysokość.

Naprawienie szkody powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, a także udowodnione korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04. Sąd Najwyższy wyjaśniając zagadnienie prawne wskazał, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Jednocześnie w uzasadnieniu cytowanej uchwały zaznaczył, że ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu

całości kształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione.

W rozpoznawanej sprawie działania prowadzące do oszacowania wartości pojazdu przed szkodą i po szkodzie oraz kosztów naprawy nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem, gdyż to nie wypadek, lecz wola powódki, która zawarła z rzeczoznawcą określoną umowę, stanowiła właściwą przyczynę wydatkowania określonej kwoty. Zlecenie sporządzenia kalkulacji zmierzało w istocie do oszacowania opłacalności zakupu przedmiotowej wierzytelności, a w konsekwencji wyliczenia odszkodowania celem dochodzenia go w procesie przed sądem; stanowiło to nie następstwo wypadku, lecz przygotowanie do procesu.

Należy zauważyć, iż już w pozwie wskazano wprost, że – zdaniem powódki – kwota należnego odszkodowania została przez pozwaną zdecydowanie zaniżona. Zanim doszło do sformułowania w ten sposób pozwu, powódka - nie posiadając jeszcze statusu cesjonariusza, zleciła ekspertyzę prywatną z dnia 2 listopada 2016 r. (k. 18-20) i dopiero powziąwszy taką wiedzę podjęła decyzję o zawarciu z poszkodowanym umowy przelewu przysługujących mu wierzytelności z tytułu odszkodowania z OC sprawcy w wyniku zdarzenia z dnia 12 października 2016 r. Istotnym w sprawie zatem jest fakt, że powódka dokonała oszacowania szkody – zleciła ekspertyzę prywatną we własnym zakresie, jeszcze przed zawarciem umowy przelewu wierzytelności przysługujących poszkodowanemu. Tym samym zawarta umowa cesji nie mogła obejmować kosztów z tytułu prywatnej ekspertyzy, jako że zostały one poniesione przez samą powódkę, a nie przez poszkodowanego. W tych okolicznościach poniesiony przez nią koszt ekspertyzy należy zakwalifikować jako wydatek poczyniony w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, zlecając opinię powódka miała bowiem na celu jedynie ustalenie opłacalności zawarcia późniejszej umowy cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu w wyniku przedmiotowego wypadku komunikacyjnego, a dochodzonej w oparciu o tę umowę w niniejszym procesie. Z tego powodu kosztu opinii prywatnej przeprowadzonej na zlecenie powódki nie można uznać za normalne następstwo wypadku jako zdarzenia, które wywołało szkodę i stanowiło podstawę do wypłaty odszkodowania przez pozwaną jako ubezpieczyciela.

W aspekcie przedstawionych argumentów i rozważań, apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. uwzględniając wynik postępowania odwoławczego. Zasadził więc od przegrywającej powódki na rzecz pozwanej, poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego reprezentującego ją radcy prawnego w wysokości 120 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym po zmianie dokonanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Jolanta Jachowicz Bartosz Kaźmierak Iwona Godlewska